

Arrest

nr. 94 261 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Kris TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 10 assad 1363 (Afghaanse kalender, 1 augustus 1984) in de Pakistaanse stad Peshawar, waarheen uw familie destijds omwille van de politieke activiteiten van uw vader voor Jamiat Islami gevlucht was. De eerste vierentwintig jaar van uw leven bracht u door in Peshawar. Omwille van de politieke problemen van uw vader leefden u en uw familieleden zo goed als ondergedoken. U slaagde er wel in uw middelbare school af te werken. U trouwde in 1379 (ca 2000) maar uw vrouw kwam enkele jaren later te overlijden.

In 1386 (ca 2007) werd uw vader door de Taliban bedreigd. Uw ouderlijke huis in Kunar was door een Amerikaanse legereenheid ingenomen en werd door hen gebruikt. De Taliban eiste van uw vader dat hij de Amerikanen het huis zou uitzetten. Uw vader diende verschillende verzoekschriften in bij verschillende instanties, maar zonder succes.

In 1387 (ca 2008) werd uw broer Fazelmanan in Peshawar door de Taliban ontvoerd. In ruil voor zijn vrijlating eiste de Taliban 1 miljoen dollar, de uitzetting van de Amerikanen uit uw huis en dat uw vader zijn tewerkstelling bij de Afghaanse overheid (hij was een rechter) opgaf. Nadat eerst vrienden van uw vader faalden in de onderhandelingen met de Taliban werd u door uw vader gevraagd de onderhandelingen verder te zetten en u voor te doen als de neef van uw vader. De Taliban ontdekten echter het bedrog en uitten doodsb bedreigingen aan uw adres. U werd van de onderhandelingen gehaald en naar Kabul gestuurd in de laatste week van 1387 (midden maart 2009). Uw vader slaagde er alsnog in uw broer vrij te krijgen en korte tijd later vestigde uw hele familie zich in Kabul. Ook in Kabul verlieten u en uw familieleden nauwelijks het huis. Zo'n acht maanden na uw komst naar Kabul uitte de Taliban opnieuw bedreigingen die u uiteindelijk op 17 qaus 1389 (8 december 2010) Afghanistan deden ontvluchten. U kwam op 8 februari 2011 in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën van twee taskara's, een schooldiploma, een werkbadge, een wapenvergunning, een eigendomsakte, negen verzoekschriften, een briefje met telefoonnummers, eenenveertig foto's en twee cd-roms neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de Taliban als Hezb-i Islami. Hezb-i Islami vreest u omwille van de rivaliteit van deze partij met de partij van uw vader, Jamiat. Van de Taliban vreest u hun wraak omwille van de rol die u in de onderhandelingen voor de vrijlating van uw broer heeft gespeeld (CGVS 13/7/12 p.5). Noch uw vrees voor de Taliban, noch uw vrees voor Hezb-i Islami kan u aannemelijk voorstellen.

Uw vrees voor Hezb-i Islami kan u slechts duiden door naar het politieke verleden van uw vader te verwijzen. Uw problemen met Hezb-i Islami zouden voortkomen uit de gevechten van Jamiat en Hezb-i Islami tijdens de eerste helft van de jaren '90, zo blijkt uit uw verklaringen. Op de vraag of er zich de laatste tien of twaalf jaar problemen hebben voorgedaan tussen Hezb-i Islami en u, uw vader of uw familie antwoordt u ontkennend door te stellen dat uw vader een geïsoleerd leven leidt en heel voorzichtig is. Dat uw familie gedurende enkele decennia geen problemen ondervond met Hezb-i Islami is opmerkelijk en roept twijfels op bij de ernst van de vrees die u ten aanzien van hen inroept. Bovendien kan dit in ieder geval niet verklaard worden door het geïsoleerde leven of de voorzichtigheid van uw vader daar hij, zo verklaart u, sinds de val van het Talibanregime de prominente posities in het Afghaanse rechtssysteem aan elkaar rijgt (CGVS 13/7/2012 p.5, CGVS 27/10/2011 p.7). Uw vrees ten aanzien van Hezb-i Islami maakt u dan ook niet aannemelijk.

De oorzaak van de boven aangehaalde problemen met Hezb-i Islami, waardoor u en uw broers in Peshawar een erg besloten leven dienden te leiden, kan u bovendien allerm minst concretiseren. Verder dan dat er "politieke problemen" waren reikt uw kennis niet: u zegt dat u hier in het geheel niets over weet omdat uw vader er nooit ook maar iets over zou gezegd hebben (CGVS 27/9/11 p.6,7,8,9,10,11). Dat u, een volwassen man van zeventwintig jaar en oudste zoon die zo goed als ondergedoken leefde in Peshawar en die er bovendien op moest toezien dat zijn familieleden in afwezigheid van zijn vader het openbare leven in Peshawar eveneens schuwden, zo goed als geen benul heeft van de problemen die hem al die jaren binnenhielden, valt niet in te denken.

Nadat u tijdens de eerste twee gehoren op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de povere kennis van uw vaders politieke verleden en de gevolgen ervan voor uw familie, doet u bovendien geen moeite uw kennis aan te vullen doorheen het telefonische contact dat u met uw vader heeft (CGVS 13/7/2012 p.8,9). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u geenszins aannemelijk maakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging dient te hebben vanwege Hezb-i Islami.

Vaagheid typeert ook uw verklaringen over de problemen die uw familie zou gekend hebben met de Taliban. Zowel over uw aanvaring met de Taliban als de gevolgen ervan voor u en uw familie schieten uw verklaringen ruimschoots tekort om het relaas van uw wedervaren met de Taliban

aannemelijk te maken. Zo heeft u er geen idee van wanneer uw vader voor het eerst de dreigementen van de Taliban ontving (CGVS 13/7/2012 p.5). Voorts mist u ook cruciale informatie over de onderhandelingen. Zo kan u zich niet herinneren in welke maand van 1387 u met de Taliban onderhandelde (CGVS 13/7/2012 p.5). De vrienden van uw vader die voor u met tegenvallend resultaat met de Taliban onderhandelden, zijn u evenmin bekend (CGVS 13/7/2012 p.6). Het kan nochtans aangenomen worden dat u over de voorgaande onderhandelingen deftig gebriefd werd indien u werkelijk bij dermate belangrijke onderhandelingen betrokken zou worden. Ook mag het verbazen dat u zich niet geïnformeerd heeft over de groepen waartoe de kidnappers van uw broer beweerden te horen. Zo is uw kennis over Mangal Bagh uiterst beperkt en heeft u zelf nog nooit van Lashkar Islam, de naam van zijn beweging, gehoord. Dat u moet onderhandelen met de ontvoerders van uw broer zonder dat u enige interesse toont in wie zijn ontvoerders zijn, is weinig aannemelijk (CGVS 13/7/2012 p.6). Verder ontbreekt het u ook aan informatie over de deal die uw vader met de Taliban afsloot voor de vrijlating van uw broer nadat u zich uit de onderhandelingen had teruggetrokken. U denkt dat uw vader beloofde zijn werk stop te zetten en de Amerikanen uit het huis te zetten en misschien betaalde hij een zeker bedrag, zo zegt u (CGVS 13/7/2012 p.5). Of uw vader de Taliban uiteindelijk betaalde voor de vrijlating van uw broer, weet u niet (CGVS 13/7/2012 p.6). Ook dit is hoogst merkwaardig. Dat de Taliban u, nadat ze het bedrog ontdekten, met de dood bedreigden maar enkele dagen later uw broer wel na twee beloften en misschien wat geld vrijlieten, valt moeilijk met elkaar te verzoenen. U slaagt er in elk geval niet in deze ongerijmdheid uit te klaren (CGVS 13/7/2012 p.5,7).

Tenslotte schieten ook uw verklaringen over de bedreigingen van de Taliban die u Kabul deden ontvluchten te kort. Hoewel u beweert dat uw vader bedreigingen ontving van de Taliban waarin ze aankondigden dat ze u zouden doden omwille van het bedrog, kan u op geen enkele wijze concrete informatie aanbrengen over deze bedreigingen. Noch de concrete inhoud van de bedreigingen, noch het aantal bedreigingen, noch de afzender van de bedreigingen, noch de wijze waarop u bedreigd werd, is u bekend. Nadat u herhaaldelijk naar de details van de bedreigingen gevraagd werd, kan u slechts bekennen dat u er niet veel informatie over heeft. De enige concrete informatie die u weet aan te brengen omtrent de bedreigingen is dat de kwestie, zonder dat u weet hoe, opgelost was tot uw familie acht maanden later opnieuw bedreigd werd (CGVS 13/7/2012 p.7-8,9).

Verder antwoordt u op de vraag of uw vader hulp zocht bij vroeger Jamiat kopstukken, dat er wrevel tussen hen en uw vader ontstond, waardoor hij zich in tijd van nood niet tot hen wendde. U kan echter de wrevel waardoor uw familie de hulp van een deel van de huidige politieke klasse aan zich zag voor bijgaan echter opnieuw niet verduidelijken (CGVS 13/7/2012 p.9).

Uw markante gebrek aan informatie over de redenen van uw asielaanvraag staat in schril contrast met uw positie in Afghanistan en uw contacten met uw familie na uw aankomst in België. Zoals eerder reeds benadrukt was u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan 27 jaar, weduwnaar en oudste zoon. Dat u dermate slecht op de hoogte bent van de bedreigingen voor uw leven die u Afghanistan deden ontvluchten, valt niet te verenigen met de sociale positie die u in Afghanistan bekleedde, hetgeen u zelf bevestigt in uw uitspraak dat u bij afwezigheid van uw vader verantwoordelijk was voor uw familie en dan ook door uw vader ingelicht werd (CGVS 27/9/11 p.11,19; CGVS 13/7/2012 p.6-7).

Daarnaast blijkt uit uw facebookpagina dat u in tegenstelling tot uw verklaringen tijdens de eerste twee gehoren wel degelijk contact had met uw familie voor u een eerste keer op het Commissariaat-generaal uitgenodigd werd. Als u ermee geconfronteerd wordt stelt u dat u uw broers als vrienden aanvaardde maar niet zeker wist dat ze wel degelijk uw broers waren en daarom geen gesprek met hen aanknoopte. Deze onwaarschijnlijke verklaring wordt onderuitgehaald door de vaststelling dat u nog voor uw eerste gehoor foto's deelde met de facebookaccounts van uw broers (CGVS 27/9/11 p.20; CGVS 27/10/11 p.7-8; CGVS 13/7/2012 p. 1-2,3-4,9).

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat de inhoud van de facebookaccounts van uw familieleden geen blijk geven van de bedreigingen waarvan u getuigt en die zich, zo zegt u, onder andere in een zeer afgesloten leven voor u en uw familie uit. Op de facebookpagina's van uw broers staan foto's die vraagtekens doen rijzen bij uw beschrijving van het teruggetrokken, ondergedoken leven dat uw familieleden dienen te leiden. Geconfronteerd met deze vaststelling zegt u slechts als verklaring dat het hun foto's betreffen en niet de uwe (CGVS 13/7/2012 p.8).

Bovenstaande opmerkingen schaden ernstig het geloof in uw asielrelaas. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft weten voor te stellen. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet verleend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en schooldiploma kunnen slechts getuigen van uw identiteit. Evenzo kunnen de taskara van uw vader, zijn wapenvergunning, werkbadge en de foto's van uw vader zijn hoedanigheid van rechter of vroegere Jihadist de identiteit en de activiteiten van uw vader staven maar ze kunnen geen bewijzen aandragen van uw actuele vrees ten opzichte van de Taliban of Hezbi Islami. Daarnaast legt u nog foto's neer van u en uw familieleden. Deze foto's in huiselijke kring kunnen uw asielmotieven evenmin kracht bijzetten. Uit de eigendomsakte valt eveneens niets meer af te leiden dan dat uw vader over eigendom beschikt. De negen verzoekschriften komen allen van de hand van uw vader, zo verklaart u. Op geen van de verzoekschriften kreeg uw vader antwoord, zo zegt u, waardoor de neergelegde stukken slechts kunnen gezien worden als de verklaringen van een direct familielid en omwille van het gebrek aan objectiviteit niet als bewijskrachtig weerhouden kunnen worden. Het briefje met de telefoonnummers kan evenmin uw relaas ondersteunen. Er valt immers nergens uit het briefje af te leiden dat de vermelde nummers inderdaad aan talibs zouden toebehoren. Voorts legt u twee cd-roms neer. De authenticiteit van de gesprekken die op deze cd-roms staan kan evenwel niet nagegaan worden. Bovendien kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen niet het geval is. Tenslotte moet er nog opgemerkt worden dat u geen enkel document in zijn originele versie neerlegt, hetgeen de authenticiteit van de stukken onmogelijk maakt (CGVS 27/10/2011 p.10-12; CGVS 13/7/2012 p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, 57/6, 2e lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en voert verder een theoretisch betoog over de bewijslast. Verzoeker meent dat gelet op zijn verklaringen en de voorgelegde documenten hij voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast, die van hem vereist dat hij in grote lijnen geloofwaardig is en plaats laat voor kleine inconsistenties over niet doorslaggevende details. Verzoeker stelt bovendien een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn aanvraag te staven. Het loutere feit dat hij op basis van de neergelegde stukken niet met zekerheid kan bewijzen dat hij een reële kans maakt op vervolging, is geen afdoend middel om zijn asielaanvraag af te wijzen. Er moet hem het voordeel van de twijfel worden toegekend. Verzoeker citeert voorts uit een rapport van de Canadese Commissie voor Immigratie en Vluchtelingen van januari 2004 die richtlijnen meegeeft inzake de beoordeling van een asielaanvraag. Volgens verzoeker heeft verweerder de bewijslast niet op een correcte manier aangebracht, aangezien hem het voordeel van de twijfel niet werd gegeven. Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij weigert rekening te houden met de situatie dat zijn vader niks zei over de politieke problemen die hij kende. Hij stelt jarenlang gescheiden te hebben geleefd van zijn vader daar zijn vader als rechter in Afghanistan werkte, terwijl de rest van de familie ondergedoken leefde in Pakistan. Verzoeker betoogt nog dat de taskara's zijn identiteit en die van zijn vader bevestigen alsook zijn vaders hoedanigheid van rechter. Het feit dat bewijsmateriaal zoals CD-roms met gesprekken van de taliban met zijn familie niet in overweging worden genomen, schendt dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan de Raad niet inzien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 57/6, tweede lid en artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zouden geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.4. Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Zoals uit de bespreking verder blijkt is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628;

RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad meent dat, waar verzoeker zich beperkt tot theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing, dit betoog geen weerlegging is van deze motieven.

2.8. De Raad wijst erop dat verzoekers relaas doorspekt is met vaagheden en onaannemelijkheden die – in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden – wel degelijk betrekking hebben op kernaspecten van zijn asielrelaas. De Raad verwijst dienaangaande naar de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Met zijn betoog dat kleine inconsistentie over niet doorslaggevende details geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, gaat verzoeker geheel voorbij aan deze omstandige motivering en toont hij geenszins in concreto aan welke elementen de commissaris-generaal ten onrechte doorslaggevend heeft geacht. Verzoeker kan geenszins overtuigen.

2.9. Waar verzoeker betoogt dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om zijn aanvraag te staven, wijst de Raad er voorts op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

2.10. Waar verzoeker zijn onwetendheid over de politieke problemen van zijn vader nog tracht te verantwoorden kan hij evenmin overtuigen. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ondergedoken leefde in afwezigheid van zijn vader, doch de commissaris-generaal oordeelt terecht dat het geenszins aannemelijk is dat een volwassen man van zevenentwintig jaar en oudste zoon die er op moest toezien dat zijn familie het

openbaar leven in Peshawar schuwde, een dermate gebrekkige kennis heeft over de politieke problemen die aanleiding gegeven hebben tot dit besloten leven. Bovendien blijkt dat verzoeker ook geen moeite doet om zijn kennis aan te vullen via het contact dat hij nog heeft met zijn vader (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 1-2 en 8-9). Het gebrek aan kennis over problemen die mede aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht alsook de vaststelling dat verzoeker niet geïnteresseerd blijkt om hierover kennis op te doen, doet dan ook terecht afbreuk aan de ernst van zijn vrees en de geloofwaardigheid van zijn relaas. Immers mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de zaken die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht – waartoe verzoeker schromelijk in gebreke is gebleven – alsook mag van hem verwacht worden dat hij geïnteresseerd is in deze zaken, wat in casu evenmin het geval blijkt.

2.11. De commissaris-generaal heeft voorts terecht geoordeeld dat de bijgebrachte taskara's "{..} slechts getuigen van uw identiteit. Evenzo kunnen de taskara van uw vader, zijn wapenvergunning, werkbadge en de foto's van uw vader zijn hoedanigheid van rechter of vroegere Jihadist de identiteit en de activiteiten van uw vader staven maar ze kunnen geen bewijzen aandragen van uw actuele vrees ten opzichte van de Taliban of Hezbi Islami." Door opnieuw te verwijzen naar deze stukken zonder in concreto de motieven te betwisten, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motivering.

Verzoeker meent voorts onterecht dat de door hem bijgebrachte CD-roms niet in overweging werden genomen door de commissaris-generaal. Immers blijkt uit de bestreden beslissing: *"Voorts legt u twee cd-roms neer. De authenticiteit van de gesprekken die op deze cd-roms staan kan evenwel niet nagegaan worden. Bovendien kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen niet het geval is."* De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker zich slechts beperkt tot een verwijzing naar deze CD-roms zonder de motieven in concreto te betwisten, hetgeen geenszins vermag afbreuk te doen eraan. Voorts wijst de Raad nog op zijn bespreking onder punt 2.9..

2.12. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.13. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden*

geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merklijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

2.14. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER